സ്വാശ്രയ വിദ്യാഭ്യാസവും വികസനവിരുദ്ധ രാഷ്ട്രീയവും

ഫാ. കുര്യാക്കോസ് മുണ്ടാടൻ
ചീഫ് എഡിറ്റർ, സത്യദീപം

ഇന്ത്യയ്ക്ക് വികസനത്തിന്റെ സ്വപ്നങ്ങൾ നല്കിയ ഇന്ത്യൻ പ്രസിഡന്റ് എ.പി.ജെ. അബ്ദുൾ കലാം തന്റെ വിടവാങ്ങൽ പ്രസംഗത്തിൽ ഇന്ത്യയുടെ ഭാവി ഇവിടത്തെ 54 കോടി അഭ്യസ്തവിദ്യരായ ചെറുപ്പക്കാരിലാണ് അർപ്പിച്ചത്. ഈ ചെറുപ്പക്കാരിൽ ഒരു ഭാഗം ഈ കൊച്ചു കേരളത്തിലേതാണ്. ഇന്ത്യയുടെ വികസനക്കുതിപ്പിൽ പങ്കാളികളാകാൻ കേരളത്തിനു കഴിയണമെങ്കിൽ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് ഈ നാട്ടിലെ ചെറുപ്പക്കാർക്കു കൂടുതൽ അവസരമൊരുക്കണം. ഈ ദൗത്യം ഇവിടത്തെ സമൂഹം ഒറ്റക്കെട്ടായി നെഞ്ചിലേറ്റേണ്ടതാണ്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ വികസനസ്പന്ദനത്തിൽ മലയാള നാടിനെഉൾച്ചേർത്തില്ലെങ്കിൽ ചരിത്രം ഇന്നത്തെ മുതിർന്ന തലമുറയോടു പൊറുക്കുകയില്ല. വളരെ വൈകി ഉദിച്ച ബുദ്ധിയിൽ നിന്നാണ് ഇവിടെ സ്വാശ്രയ കോളജുകൾ സ്ഥാപിക്കാൻ സർക്കാർ സ്വകാര്യ മാനേജുമെന്റുകൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചത്. ലക്ഷക്കണക്കിനു കേരളീയ യുവതീയുവാക്കൾ വർഷങ്ങളായി ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി ലക്ഷങ്ങൾ മുടക്കി അന്യസംസ്ഥാനങ്ങളിൽ കുടിയേറുന്നത് ഇന്നാട്ടിലെ യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. മെഡിക്കൽ എൻജിനീയറിംഗ് കോളജുകൾ സർക്കാരിന്റെ മാത്രം കുത്തകയാക്കിവയ്ക്കുകയും മികച്ച പരിശീലനത്തിനാവശ്യമായ സാങ്കേതിക സൗകര്യങ്ങളൊന്നും അത്രയധികമില്ലാതിരിക്കുകയും ചെയ്ത സാഹചര്യത്തിൽ സ്വകാര്യ സ്വാശ്രയ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് അനുമതി ലഭിച്ചപ്പോൾ മതജാതി വ്യത്യാസമില്ലാതെ സാധിക്കുന്നവരെല്ലാം പണം മുടക്കി അത്തരം സ്ഥാപനങ്ങൾ നടത്തേണ്ടതായിരുന്നു. ആളും അർത്ഥവും ഉണ്ടായിട്ടും വിദ്യാഭ്യാസ വികസനമേഖലയിൽ നിന്നും ചിലരെല്ലാം ബോധപൂർവ്വം ഒഴിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നു. അന്യസംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം നല്ലൊരു കച്ചവടമായി നടത്തുന്നതു കണ്ട് ഇതു ലാഭമുള്ള ബിസിനസ്സാണ് എന്നു കണ്ട ചില ഏജൻസികളും, കോടികൾ കടമെടുത്താലും ഞങ്ങളുടെ കുട്ടികൾക്ക് ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള അവസരം പാഴാകരുത് എന്നു കണ്ട ന്യൂനപക്ഷസമുദായങ്ങളും ഇവിടെ സ്വാശ്രയ കോളജുകൾ തുടങ്ങാൻ മുന്നോട്ടുവന്നു. കേരളത്തിൽ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു സാഹചര്യം വന്നാൽ തങ്ങളുടെ സ്ഥാപനങ്ങൾ അടച്ചുപൂട്ടേണ്ടിവരുമെന്നു മുൻകൂട്ടി കണ്ട അന്യസംസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസ ലോബി കേരളത്തിലെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് പ്രവേശനകാലത്തിൽ സന്ദിഗ്ദ്ധാവസ്ഥ സൃഷ്ടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുവെന്നു സംശയിക്കേണ്ടിവരുന്നുണ്ട്.

കാണം വിറ്റും തങ്ങളുടെ മക്കളെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിനയയ്ക്കണം എന്നു നിർബന്ധം കേരളത്തിലെ മാതാപിതാക്കൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ ഫലം ഇന്ന് അവർ മാത്രമല്ല, ഈ സമൂഹവും അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിലും അയർലണ്ടിലും അമേരിക്കയിലും ഗൾഫ് രാജ്യങ്ങളിലും ആതുരസേവനരംഗത്തുള്ള മലയാളികളുടെ എണ്ണവും അവർവഴി കേരളത്തിലെത്തുന്ന പണവും ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസബോധം കേരളീയരിൽ ഉയർന്നതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളാണ്. ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ് ഈ നാട്ടിലെ പാവപ്പെട്ട കുട്ടികൾപോലും ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ യോഗ്യതയ്ക്കായുള്ള എൻട്രൻസ് പരീക്ഷകൾക്കു പരക്കം പായാൻ തുടങ്ങിയത്.

ന്യൂനപക്ഷ-ഭൂരിപക്ഷ വ്യത്യാസമില്ലാതെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം കേരളജനതയുടെ ആവശ്യമാണ്. പക്ഷേ, ഇവിടെ സംഭവിച്ചത് അതല്ല. സ്വാശ്രയ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിൽ ഔത്സുക്യം കാണിച്ചതു ന്യൂനപക്ഷങ്ങളാണ്. വിദ്യാഭ്യാസ കാര്യത്തിൽ എന്നും മുൻപന്തിയിൽ നിന്നിട്ടുള്ള ക്രൈസ്തവസഭകൾ നാടിന്റെ ആവശ്യത്തിനും രാജ്യത്തിന്റെ സമഗ്രവികസനത്തിനും ലക്ഷ്യമിട്ടാണ് ഈ രംഗത്തെത്തിയത്. മനുഷ്യന്റെ സമഗ്രവികസനം ക്രൈസ്തവനു മിഷൻ പ്രവർത്തനമാണ്. സ്വാശ്രയ കോളജുകൾ സ്വന്തം പണം മുടക്കി സർക്കാരിന്റെ പണിമില്ലാതെ നടത്തുന്നവയാണ്. അതു സുഗമമായി നടത്താൻ സർക്കാരുകൾ സഹായിക്കുകയാണു (ഉമരശഹഗമേലേ) ചെയ്യേണ്ടത്. പക്ഷേ, അതിനു വിപരീതമായി 50:50 ഫോർമുല ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നത് സ്വാശ്രയ സങ്കല്പത്തിനു ഘടകവിരുദ്ധമാണ്. രണ്ടു സ്വാശ്രയ കോളജുകൾ സമം ഒരു സർക്കാർ കോളജ് എന്ന് വാദിക്കുന്നവരുണ്ട്. പക്ഷെ ഒരു സർക്കാർ കോളജിനു വേണ്ടി സർക്കാർ ചിലവഴിക്കുന്ന പൗരന്മാരുടെ നികുതിപ്പണം രണ്ടു സ്വാശ്രയ കോളജുകൾക്ക് നല്കിയാൽ ഈ യുക്തി അംഗീകരിക്കാം. പക്ഷെ ആ പണം മാനേജുമെന്റ് സ്വന്തം സമുദായത്തിന്റെ ചെലവിൽ പണിതുയർത്തി നടത്തുന്ന കോളജിൽ മാനേജുമെന്റ് പ്രവേശനം നൽകുന്ന കുട്ടികളിൽ നിന്ന് ഈടാക്കണം എന്നത് എന്തു നീതിയാണ്? അതുവഴി കോളജ് തുടങ്ങിയവരെയും അവരുടെ സമുദായത്തെയും സർക്കാർ ശിക്ഷിക്കുന്നു. പണക്കാരന്റെ പണം നികുതിയായി പിരിച്ചു പാവപ്പെട്ടവനെപഠിപ്പിക്കുന്നതി

നെയല്ല, പാവപ്പെട്ടവന്റെ പോക്കറ്റടിച്ചു പണക്കാരനെപഠിപ്പിക്കുന്ന അക്രമത്തിനാണ് ഇവിടെ വിപ്ലവപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ സാമൂഹ്യനീതി എന്നു നിർവ്വചിക്കുന്നത്. ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ അവരുടെ സമ്പത്തുകൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കിയ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ അവരുടെതന്നെ കുട്ടികളെ നികുതി ചുമത്തി ഒരുപറ്റം "സർക്കാർ വിദ്യാർത്ഥികളെ" പഠിപ്പിക്കണോ? സർക്കാർ കുറേപ്പേരെ "സർക്കാർ വിദ്യാർത്ഥി"കാളാക്കുമ്പോൾ മറ്റുള്ളവരോടു ചിറ്റമ്മനയം സ്വീകരിക്കുന്നു എന്നു പറയാതിരിക്കാനാകുമോ?

പ്രവേശനഫീസ്, ഫീസ് ഘടനഎന്നിവയിൽ ഏറ്റവും സുതാര്യവും മെറിറ്റടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളതും പാവങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേക പരിഗണനനല്കുന്നതും ശരാശരി ഫീസ് താരതമേനകുറവുള്ളതുമാണ് ക്രിസ്ത്യൻ സ്വാശ്രയ കോളജുകൾ എന്നു തെളിഞ്ഞിട്ടും എന്ത് ആദർശത്തിന്റെ ചുവട്ടിലാണ് "ഒപ്പിട്ടില്ല" എന്ന് സർക്കാർ പറയുന്നത്?

സ്വാശ്രയ-സ്വകാര്യ കോളജുകൾക്ക് എൻ.ഒ.സി. കിട്ടണമെങ്കിൽ ആവശ്യപ്പെടുന്ന സാങ്കേതികമികവും സൗകര്യങ്ങളും ഒരുക്കാൻ ഭീമമായ തുക വേണമെന്നിരിക്കേ അതിനുള്ള വക ഫീസായി എല്ലാ വിദ്യാർത്ഥികളിൽനിന്നും ഈടാക്കാൻ അനുവദിക്കുന്നതാണ് ഏററവും ന്യായമായ രീതി. ഒരു സ്വകാര്യ മെഡിക്കൽ, എൻജിനീയറിംഗ് കോളജ് സ്ഥാപിക്കാനും ന്യായമായി നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകാനുമുള്ള തുക ശാസ്ത്രീയമായി ഗുണിച്ചെടുത്ത്, ആ തുക എല്ലാവരിലും നിന്നുമായി ഈടാക്കാൻ മാർഗ്ഗങ്ങൾ ആരായുകയായിരുന്നു ഏറ്റവും നീതിയുക്തമായ നടപടി. പക്ഷേ, കേരള സർക്കാർ കൊണ്ടുവന്ന ജസ്റ്റീസ് കെ.ടി. തോമസ് കമ്മിറ്റിയും ജസ്റ്റീസ് പി. മുഹമ്മദുകമ്മിറ്റിയും നിശ്ചയിച്ച ഫീസ്തുക ഒരർത്ഥത്തിലും സ്ഥാപനം നടത്തിക്കൊണ്ടു പോകാനുള്ളതു വകയിരുത്തുന്നതല്ല. സ്വാശ്രയ വിദ്യാഭ്യാസരംഗവുമായി അന്യസംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഹൈക്കോടതിവിധികളും സുപ്രീംകോടതിയുടെ ഇനാംദാർ, ടി.പി.ഐ.പൈ. കേസ്സുകളിലെ വിധികളും ക്രോസ് സബ്സിഡി ഒരിക്കലും അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളതല്ല. സർക്കാർ ക്വോട്ടയിൽ വരുന്നവരിൽനിന്നും ചെറിയ തുക ഫീസായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു മാനേജുമെന്റ് ക്വോട്ടയിൽ വരുന്നവരുടെ കൈയിൽനിന്നും ഭീമമായ തുക വാങ്ങിക്കുന്നതിനെയാണു ക്രോസ് സബ്സിഡി എന്നതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഒന്നാമതായി സർക്കാർ ക്വോട്ടയിൽ വരുന്നവരിൽ ഭൂരിഭാഗവും സാമ്പത്തിക നിലവാരമുള്ള കുടുംബങ്ങളിൽനിന്നുമാണ്. കാരണം എൻട്രൻസ് കടമ്പ കടക്കാൻ മെച്ചപ്പെട്ട കോച്ചിംഗ് ലഭിക്കണം. ഇന്നത്തെ അവസ്ഥയിൽ ഇത്രയും മെച്ചപ്പെട്ട എൻട്രൻസ് കോച്ചിംഗിനു മക്കളെ അയയ്ക്കാൻ സാധാരണ മാതാപിതാക്കൾക്കാവില്ല.

തുടക്കത്തിൽ സ്വാശ്രയ കോളജുകളും സർക്കാരും തമ്മിലുള്ള സംഘർഷം വാസ്തവത്തിൽ ഒരു ന്യൂനപക്ഷത്തിന്റെ കാര്യം മാത്രമായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, അത്തരത്തിലേക്കു കാര്യങ്ങൾ നീക്കിയത് ഇടതുപക്ഷ സർക്കാരിന്റെ പിടിവാശിയാണ്. തങ്ങൾ പറയുന്ന ഫോർ മുലയെ അംഗീകരിച്ചവർക്കു മാനേജുമെന്റ് ക്വോട്ടയിൽ ഫീസ് കാര്യത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചതോടൊപ്പം നീതിയുടെ പേരിൽ തങ്ങളോടു മറുതലിച്ച ക്രൈസ്തവ സ്വാശ്രയ കോളജുകളെ കൂച്ചുവിലങ്ങിടാനുള്ള പാഴായ ശ്രമമാണു വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രിയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ തന്ത്രം. ആ സാഹചര്യത്തിൽ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ 30-ാം വകുപ്പ് ഓർമ്മപ്പെടുത്തേണ്ടതായി വരും. "വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കാനും ഭരണം നടത്താനും ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്ക് അവകാശമുണ്ട്: 1) എല്ലാ ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്കും അവ മതമോ ഭാഷയോ അടിസ്ഥാനമായുള്ളവയായാലും അവരുടെ ഇഷ്ടപ്രകാരമുള്ള വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കാനും ഭരണം നടത്തുവാനും അവകാശം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്. 2) വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കു സഹായം നല്കുന്നതിൽ, ഒരു ന്യൂനപക്ഷത്തിന്റെ അതു മതമോ ഭാഷയോ അടിസ്ഥാനമായുള്ളതായാലും നടത്തിപ്പിൻ കീഴിലാണെന്നതിന്റെ കാരണത്തിന്മേൽ ഏതെങ്കിലും വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനത്തിനെതിരായി വിവേചനം കാണിക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ല."

ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങൾ ആരുടെയും ഔദാര്യമല്ലാത്തതുകൊണ്ടു കോടതിവിധികൾ പലപ്പോഴും ന്യൂനപക്ഷ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് അനുകൂലമായിരുന്നിട്ടുണ്ട്. ബാംഗ്ലൂരിലെ സെന്റ് ജോൺസ് മെഡിക്കൽ കോളജ് ഇന്ത്യൻ കത്തോലിക്കാ മെത്രാൻ സമിതിയുടേതാണ്. ആ കോളജിനു സ്വന്തം നിലയ്ക്കു പ്രവേശനപരീക്ഷ നടത്താനും നൂറു ശതമാനം സീററിലേക്കും പ്രവേശനം നല്കാനും അനുവാദമുണ്ട്. കേരളത്തിലെ സ്വാശ്രയ കോളജ് കേസ്സുകളിൽ ഹൈക്കോടതി വിധികളും ഇതേ ശബ്ദത്തിലാണ്. ഏതെങ്കിലും കോളജിൽ കോഴയും അഴിമതിയും നടത്തുകയും നിലവാരത്തകർച്ചയുണ്ടെങ്കിൽ അതു നിരീക്ഷിക്കാനും സർക്കാരിനു ന്യായമായ നിരീക്ഷണക്കമ്മിററികളെ നിയമിക്കാം. അതായതു കേരളത്തിലെ സ്വാശ്രയ വിദ്യാഭ്യാസരംഗം ശാന്തമാക്കാൻ സർക്കാർ നീതിപൂർവ്വം പ്രവർത്തിച്ചാൽ മതി.

കേരള വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തു സർക്കാർ ഇടപെടലുകൾ ക്രിയാത്മകമായിരിക്കണമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവരാണ് ഈ നാട്ടിലെ സുമനസ്സുകൾ. എന്നാൽ ഇന്നു സ്വാശ്രയ കോളജ് പ്രശ്നം രൂക്ഷമാക്കിയതിനു പിന്നാലെ കേരളത്തിലെ പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തുംകൂടി ഇടതുപക്ഷ സർക്കാർ നോട്ടമിട്ടിരിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ സാമൂഹികനിയന്ത്രണം ശക്തമാക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ അണിയറയിൽ നടക്കുന്നുവെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. പൊതുവിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് എ.ഇ.ഒ. തൊട്ടു ഡി.പി.ഐ. വരെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസ ഉദ്യോഗസ്ഥരുടെ സ്ഥാനത്തു ത്രിതല പഞ്ചാ

യത്തുകളിൽ സ്കൂളുകളുടെ നടത്തിപ്പിൽ വാർഡുമെമ്പർമാർ ക്കും രാഷ്ട്രീയക്കാർക്കും സ്വാതന്ത്ര്യം നല്കുന്നത് ഈ നാട്ടിലെ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തെ തകർക്കുന്ന നടപടികളാണ്. രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കട്ടെ: 1) ന്യൂനപക്ഷ സ്കൂളുകൾ 'അറാശിശഭൈ്യ' ചെയ്യാനുള്ള അവകാശത്തിൽ കടന്നുകയറാൻ ആരെയും അനുവദിക്കുന്ന പ്രശ്നമില്ല. 2) എന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ ഏ.ഇ.ഒ., ഡി.ഇ.ഒ. മുതലായ സർക്കാർ അധികാരികൾ ഇന്ന് ഉപയോഗിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥാപിതമായ അധികാരങ്ങൾ തദ്ദേശ സ്വയംഭരണസമിതികളിലേക്കു മാറ്റിക്കൂടേ? കള്ളുഷാപ്പുകളുടെ ഭരണാധികാരം പഞ്ചായത്തിനു നല്കിക്കൂടേ എന്ന ഒരു സഭാദ്ധ്യക്ഷന്റെ ചോദ്യത്തിന് ഇന്നത്തെ സർക്കാർ നല്കിയതായി അറിയുന്ന മറുപടി അവർക്ക് അതിനുള്ള പക്വതയില്ല എന്നതായിരുന്നു. കള്ളുഷാപ്പു നടത്താൻ പക്വതയില്ലാത്തവർ സ്കൂൾ നടത്തുകയോ? ഇതു കേരളസമൂഹത്തിനു മുഴുവൻ പ്രശ്നമാണ്. കക്ഷിരാഷ്ട്രീയക്കാരല്ലാത്ത ഭരണാധികാരികളുടെ സ്ഥാനത്തു കക്ഷിരാഷ്ട്രീയം കടന്നുവരുമ്പോൾ ഈ നാടിന്റെ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് എന്തു സംഭവിക്കും എന്നു നാട്ടുകാർ ഉണർന്നു ചിന്തിക്കണം. അച്ചടക്കവും ഉത്തമശിക്ഷണവുമാണു സ്കൂളുകളിൽ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടത്. അതിനു വേണ്ട അന്തരീക്ഷം സംജാതമാകണമെങ്കിൽ കക്ഷിരാഷ്ട്രീയത്തെ പ്രാഥമിക വിദ്യാലയങ്ങളിൽനിന്നും മാറ്റിനിർത്തണം. വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചു വിവരമില്ലാത്തവർ അദ്ധ്യാപകരെയും സ്കൂളുകളിലെ അനദ്ധ്യാപകരെയും നിയന്ത്രിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ കേരളത്തിന്റെ നാളത്തെ തലമുറയെ വാർത്തെടുക്കുന്ന പ്രക്രിയ മലീമസമാകും. 'ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്തം നാട്' എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസനയത്തിൽ ധാർമ്മികതയ്ക്കും ആത്മീയതയ്ക്കും ഏറെ സ്വാധീനമുണ്ട്. നിരീശ്വരത്വവും ഭൗതികവാദവും കേരളത്തിലെ മാർക്സിസ്റ്റുകാർക്കുപോലും സ്വീകാര്യമല്ല. അപ്പോൾ പാഠ്യപദ്ധതികളിലും പാഠ്യേതര സാഹചര്യങ്ങളിലും കേരളീയന്റെ മതാത്മകതയ്ക്കും ധാർമ്മികതയ്ക്കും ഘടകവിരുദ്ധമായ 'കരിക്കുലം' ചേരുന്നതല്ല. അത്തരം നടപടികളെ കേരളത്തിന്റെ സ്വന്തം നാട്ടുകാർ ഒറ്റക്കെട്ടായി ചെറുക്കും.

മതേതരത്വവും മതസൗഹാർദ്ദവും ഏറെ കൊട്ടിഘോഷിക്കുന്ന ഇടതുപക്ഷക്കാർ മറ്റൊരു കാര്യവും ഓർക്കണം. കേരളത്തിലെ ഭൂരിപക്ഷ-ന്യൂനപക്ഷ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ഒരേ ബെഞ്ചിലിരുന്നു വിദ്യയുടെ ആദ്യാക്ഷരങ്ങൾ കുറിക്കുന്ന ഹിന്ദു, മുസ്ലീം, ക്രൈസ്തവ വിദ്യാർ ത്ഥിനീവിദ്യാർത്ഥികളാണു സഹവർത്തിത്വത്തിന്റെയും സൗഹാർദ്ദതയുടെയും നാടായി കേരളത്തെ മാറ്റുന്നത്. 'ദൈവത്തിന്റെ മനസ്സിലെ ഭീകരത' (ഠല്യൃീൃ ശി വേല ങശിറ ീള ഏീറ) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ മാർക്ക് യോർഗൻസ്മയർ പലസ്തീനായിലെ തീവ്രവാദിസംഘടനയായ ഹാമാസിലെ ഒരംഗത്തോടു ചോദിച്ചു "അടുത്ത ഭാവിയിൽ പലസ്തീൻകാരും ഇസ്രായേൽ ക്കാരും പരസ്പരം കണ്ടുമുട്ടുന്നത് എവിടെവച്ചായിരിക്കും?" ഹാമാസ് അംഗത്തിന്റെ ഉത്തരം ഇതായിരുന്നു. "സർവ്വകലാശാലയിൽവച്ച്." ഒരു നാടിന്റെ സംസ്കാരവും സമ്പത്തും ആ നാടിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ അധികാരത്തിൽ വരുന്ന ഏതൊരു ജനാധിപത്യ സർക്കാരും വിദ്യാഭ്യാസരംഗം സുഗമമായി നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകാനുള്ള സാഹചര്യമൊരുക്കണം. അതിനു പകരം സ്വന്തം നിലനില്പിനും പാർട്ടി അജണ്ടകൾക്കുംവേണ്ടി വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ തകർക്കുന്നതു നാടിനെയും ജനാധിപത്യവ്യവസ്ഥിതിയെയും ഒറ്റുകൊടുക്കുന്നതിനു തുല്യമാണ്. അത്തരം നീക്കങ്ങളെ ശക്തമായി ചെറുക്കാൻ വികസനചിന്തയുള്ള മലയാളികളും സമുദായങ്ങളും പ്രതിജ്ഞാബദ്ധരാകും. അതിന്റെ അലയടികളാണ് ഇന്നു കേരളത്തിൽ മുഴങ്ങി കേൾക്കുന്നത്.